

אין לקרוא בזמן התפילה ובזמן קריאת התורה
 העלון מוקדש להצלחת וישועת הרב הגאון יוסף פינטו בן הרבנית זהרי.
 ולרפואת אבשלום בן תריה, אמנון בן עליזה, עומר בן שושנה,
 אורנית בת שושנה, זר חיה בת ניצה, אהוד בן רבקה, יהודה בן שרה, מרסל מסעודי בת אסתר.
 להקדשות ולהפצת העלון פנו אלינו במייל Danielbar158@gmail.com
 או בפלאפון : 0523458725

מאמר דניאל לפרשת "בשלח" – שבת שירה

"כל המחלה אשר שמתי במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רפאך"

צריכים לדעת, שה' נותן כוח לרופאים לרפא, אך מה שיהיה עם האדם רק ה' מחליט. רק ה' יתברך יכול להחליט מי לחיים ומי למוות. לרופאים ניתנה הרשות לרפא אך לא לקבוע כמה זמן נשאר לאדם לחיות. ופעם אחת אמרו הרופאים לאחד הצדיקים שנשאר לו רק שבועיים לחיות, המשפחה שלו בכתה והיו עצובים אך הוא היה שמח שמחה גדולה, הרופאים וכולם חשבו שהוא השתגע מרוב הבשורה המרה ולכן הוא צוחק, אך הוא הסביר להם "לי הבטיחו שבועיים לחיות, אך לכם מי הבטיח לחיות? כל יום בעולם הזה הוא נס בפני עצמו, אנשים לוקחים את החיים כמובן מאליו, קמים בבוקר כאילו זה דבר שמוכן מאליו, אך באמת צריך להודות לה' על כל רגע ורגע וכל בוקר שקמים כי יש כאלה שלא זוכים לקום, אדם שרואה בעיניו צריך להודות לה' יש כאלה שלא רואים וכך גם אדם ששומע באוזניו צריך לדעת להודות לה' כי יש כאלה שלא שומעים וכל דבר שאנו מקבלים אסור לקחת כמובן מאליו.

ומסופר על רב גדול שפעם אחת בא אליו אדם שהיה חולה. וכבר ניסו לחפש תרופה כל הרופאים ולא מצאו תרופה למחלתו. אמר לו הצדיק "סע לפרופסור שבעיר אניפולי והוא ירפאך" הקשיב אותו חולה לצדיק ונסע לעיר אניפולי לפרופסור הגדול כמו שהצדיק אמר. כאשר הגיע לעיר שאל את אנשי העיר היכן גר הפרופסור הגדול של העיר? תמהו עליו האנשים ואמרו לו "אין כאן שום פרופסור" שאל אותם האיש "אולי יש כאן דוקטור?" השיבו לו האנשים "גם דוקטור אין כאן" שאל אותם האיש אז הרופא איפה הוא גר? אמרו לו "גם רופא אין כאן". שאל אותם האיש החולה בצער גדול, "מה אתם עושים כאשר אתם חולים? למי אתם פונים?" אמרו לו אנחנו פונים לה' יתברך וצועקים לו שיושיע אותנו. הבין האיש את הדברים ולקח לליבו את המסר. חזר לצדיק ואמר לו תודה רבה הבנתי את המסר, התחיל האיש החולה לבטוח בה' ולהתפלל לרפואה ואט אט חזר לעצמו ושב להיות בריא... וכמו שכתבנו למעלה, כמובן שלרופאים יש את הזכות לרפא את החולה, אך רק בעזרת ה' יתברך. אם נגזר על האדם להיות חולה אז טיפול נכון על ידי הרופאים ותפילות לבורא עולם יוכלו לעזור להתגבר על המחלה. צריכים רק ביטחון בה' שהכל לטובה והכל מאת ה' ורק אז תבוא הישועה.

וגם על הבבא סאלי מספרים, שפעם אחת בבא סאלי הקדוש לא הרגיש טוב. בני משפחתו לחצו עליו וביקשו שיסכים לקבל טיפול רפואי בבית החולים. הבבא סאלי השיב להם כי הוא בריא ואינו צריך שום טיפול. אך לאחר שעברו כמה ימים ומצבו לא השתפר פנו אליו שוב פעם והפצירו בו שילך לבית החולים. אמר להם הבבא סאלי "אני מסכים ללכת כדי שלא תצטערו, אך דעו שאין לי כלום". כאשר הגיעו לבית החולים עבר הבבא סאלי סדרת בדיקות ואכן לא נמצא שום דבר המסביר את פשר מחלתו. ולכן הפנו את הבדיקות למנהל המחלקה שהיה גם חובש כיפה, אך גם המנהל לא מצא שום סיבה לחולשתו של הבבא סאלי. מנהל המחלקה אומנם היה דתי, אך לא שמע מעולם על הבבא סאלי. הבבא סאלי ביקש ממשמשו שיכין לו תה כמו שהוא רגיל לשתות עם 5-6 כפיות סוכר. הבבא סאלי שתה את התה

והשאיר מעט על מנת לכבד את מנהל המחלקה. מנהל המחלקה שתה מהתה של הבבא סאלי ונחנק מהמתיקות של התה "עכשיו אני מבין מאיפה חולשתו של הרב. כבוד הרב חולה בסכרת מרוב הסוכר שהוא שותה". אמר מנהל המחלקה. ששמע זאת הבבא סאלי מיד אמר לנוכחים "תגידו למנהל המחלקה שלי אין מחלת סוכר, אך לו כן יש". מנהל המחלקה שמע את הדברים והגיע לבבא סאלי ואמר לפניו "תסלח לי כבוד הרב, אני כל יום עורך בדיקות דם ואין לי שום מחלת סוכר, אומנם אולי לכבוד הרב מרוב הסוכר שהוא שותה יש מחלה כזאת". אמר לו הבבא סאלי שיבדוק שוב ויראה שיש לו מחלת סוכר. הסכים הרופא לבדוק אך בתנאי שגם הבבא סאלי יעשה בדיקת סוכר. ואכן הרופא נדהם לגלות שהבבא סאלי בריא לחלוטין ואילו הוא עצמו הרופא חולה במחלת סכרת, למרות שגם היום וכל יום היה בודק את עצמו. מנהל המחלקה טען שהם בטח התבלבלו בבדיקות שלו ושל הרב, וביקש לערוך את הבדיקות שנית. ושוב פעם נוכח לדעת שאכן הבבא סאלי צדק, הוא החולה והבבא סאלי בריא. הרופא החל להיבהל ולא ידע את נפשו מרוב צער. הבבא סאלי ראה שפניו של הרופא החווירו ואמר לו "אתה רוצה להיות בריא?" "וודאי" השיב הרופא. הבבא סאלי ביקש ממשמשו שיכין שוב תה עם 5 כפיות סוכר כמו שהוא רגיל לשתות, הרופא שמע זאת החל לצחוק וטען "הרי סוכר מזיק למי שיש לו מחלת סכרת, הרי זה כמו רעל" סיים הרופא את דבריו. אך הבבא סאלי אמר לו "דע לך כשרצון ה' שתתרפא אז גם על ידי הסוכר עצמו אתה תהיה בריא". הרופא השתכנע מדבריו של האיש הקדוש, ואכן לאחר שעשה בדיקות חוזרות גילה הרופא שאין לו שום מחלת סוכר, בדיקת כמו שאמר האיש הקדוש הבבא סאלי. ולאחר מכן אמר לכל הנוכחים ובני משפחתו הקרובים "עכשיו אני מבין למה הגעתי לבית החולים, רק בשביל לתקן ולעזור לרופא הזה..". וזה מה שהיה בדיוק עם משה רבנו שהמתיק את המים המרים. כאשר התלוננו שהמים מרים לשתיה, משה רבנו לקח עץ אזוב שהוא העץ הכי מר שיש ובעזרת המר, הפך את המים למתוקים, זה בדיוק מה שסידנא בבא סאלי הסביר לרופא, שאם זה רצון ה' זה יהיה כנגד כל הסיכויים.

"וישאו בני ישראל את עיניהם והנה מצרים נסע אחריהם" אפשר לפתוח בשאלה, מדוע נאמר "והנה מצרים נוסע אחריהם?" היה צריך לומר "מצרים נוסעים אחריהם" בלשון רבים, ולא נוסע בלשון יחיד! אלא נסתכל בפירוש רש"י ונבין את התשובה. "נוסע אחריהם בלב אחד כאיש אחד". אך גם על התשובה של רש"י ניתן לשאול שאלה, מה ההבדל בין מצרים ובין עם ישראל? הרי במתן תורה נאמר על עם ישראל "כאיש אחד בלב אחד". ופה אצל המצרים, כאשר רדפו אחרי בני ישראל, נאמר הפוך, "בלב אחד כאיש אחד". ומדוע יש שוני בלשון, במצרים מקדים את הלב אחד כאיש אחד ואילו אצל ישראל מקדים את האיש אחד בלבד אחד. מדוע השוני הזה? אלא אפשר לבאר ולומר יסוד גדול, אמרו חז"ל הקדושים שהשורש של עם ישראל, הוא שורש אחד. וכמו בגוף האדם, כאשר איבר אחד כואב, כל הלב כואב. וגם כך המילה "ישראל" ראשי תיבות יש שישים ריבוא אותיות לתורה, כל יהודי נמשל לאות בספר תורה, כאשר אות אחת בספר פסולה, האות הפסולה פוסלת את כל הספר. כך עם ישראל, כל יהודי הוא אות בספר תורה ולכן כאשר אות נוגעת באות הספר תורה פסול, כך כל יהודי אסור לו להתנהג ולפגוע בחברו. אך הבעיה של עם ישראל, בחלק השני של המשפט "בלב אחד", ששם מתחיל היצר הרע להילחם ולעשות מחלוקות. אך עלינו לדעת ששורש עם ישראל אחד הוא "כאיש אחד" וצריכים לגדל ולחזק את ההמשך המשפט "בלב אחד". ולגבי הגויים אינם באים מאיש אחד ואצלם האחדות היא רק בשעות של סכנה, אז מיד כולם מתאחדים למען מטרה משותפת. ושחולפת הצרה חוזרים לפירוד של כל אחד

לעצמו. ולכן אצל הגויים נאמר קודם "בלב אחד" למען המטרה המשותפת, אך המשך המשפט "כאיש אחד" שם הבעיה שלהם. ההיפך מעם ישראל, שהאיש אחד זה הבסיס של עם ישראל. ועל אהבת ישראל והאחדות נאמר "יחן שם ישראל לנגד ההר", כאיש אחד בלב אחד. וגם המילה "אחד" גימטריה 13, גם המילה "אהבה" גימטריה 13. מתי יש אהבה? שמתנהגים כאחד. לכן נשתדל כולנו לחזק את האחדות בעם ישראל לחזק את האהבה לכל יהודי ויהודי כמו שאומרים בבוקר "הריני מקיים מצוה ואהבת לרעך כמוך והריני אוהב כל אחד ואחד מבני ישראל בנפשי ובמאודי."

"והיה כאשר ירים משה את ידו וגבר ישראל וכאשר יניח את ידו וגבר עמלק"

שואלת הגמרא וכי ידיו של משה נוצחות היו במלחמה? וכי זה משנה האם ידו של משה למעלה או למטה? אלא בזמן שהיה מרים משה את ידו היו בני ישראל מרימים עיניהם לאביהם שבשמיים והיו מתפללים לישועתו ותולים בו את ההצלחה. היו מאמינים בה' יתברך ובניסים שלו, כי רק כאשר יש אמונה וביטחון בה' ניתן להצליח וכל הבוטח בה' חסד יסובבו ואל יתייאש גם אם רואה שתפילתו לא התקבלה אין ייאוש בעולם כלל, יזכור שנאמר "קוה אל ה' חזק ויאמץ ליבך וקוה אל ה'". ונזכור תמיד שכל מה שקורה הכל זה מאת ה' ולטובה.

אם מסתכלים, על עמלק נאמר "וצא הלחם בעמלק" ואילו על המצרים נאמר "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון". ומדוע כך? מדוע אצל המצרים נאמר "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון" ועל עמלק נאמר "וצא הלחם בעמלק"? אז אפשר להגיד, שכאשר המלחמה היא על הגשמיות ועל הגוף יש לבטוח בה' יתברך, אולם כאשר המלחמה היא על הרוחניות, על התורה צריך האדם לקום בעוז ולהילחם כנגד האויב. ומכיון שעמלק בא להסית ולהדיח את ישראל מדרך ה' על כן צריך להלחם כנגדו בכל תוקף. הראייה לדברים, קוראים בחנוכה הלל גמור עם ברכה כל ה 8 ימים ומדוע? כיוון שניסו להשמיד לנו את הרוחניות את התורה למחוק את היהדות שלנו. ולכן כאשר מנסים לנתק את היהודי מהשורש שלו מהתורה הקדושה זה הדבר החמור ביותר. וגדול המחטיאו מההורגו, כי ההורגו הורג אותנו בעולם הזה, אך המחטיאו הורגו גם בעולם הזה וגם בעולם הבא.

"ויסב ה' את העם דרך המדבר" - אפשר לראות דבר מעניין, הרי הדרך השניה שיכול היה ה' להוליך את עם ישראל היא דרך ארץ פלשתים, אך כתוב "ולא נחם ה' דרך ארץ פלשתים כי קרוב הוא וכו'.. והינה הבעל שם טוב הקדוש אומר, שעם ישראל יכול היה ללכת בשתי דרכים, או מהמדבר או דרך ארץ פלשתים. ואילו דרך ארץ פלשתים היה לוקח לעם ישראל 3 ימים, אך דרך המדבר 40 שנה. ורבים הם הפירושים מדוע הלכו דווקא דרך המדבר 40 שנה. אך הבעל שם טוב אומר, "כי קרוב הוא" קרוב הוא מהשיעבוד, רק הרגע יצאו עם ישראל מהשיעבוד, תשושים בלי כוחות, והינה יבואו דרך ארץ פלשתים ויבואו להילחם, ירצו לחזור למצרים כמו שנאמר "פן ינחם העם בראתם מלחמה ושבו מצרימה". אבל מכאן אומר הבעל שם טוב אפשר ללמוד מוסר גדול, אין ה' נותן לאדם ניסיון שאינו יכול לעמוד בו, ואם ה' נותן ניסיון לאדם סימן שהאדם יכול לעמוד בו. וזאת ההוכחה לכך. ומכיוון שאם יכלו עם ישראל לעמוד בניסיון הזה אז היה לוקח אותם ה' דרך ארץ פלשתים.

"ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט ולא מצאו" – והינה אפשר לשאול קושיה חזקה, והרי משה רבנו אמר להם שהמן לא ירד ביום השבת. ומדוע יצאו לחפש? הרי אמר להם שאין מן ביום השבת, ואם כבר יצאו לחפש, אז ברור שלא ימצאו, אז מדוע נאמר שלא מצאו? ומדוע

לא האמינו למשה? הרי בפעם הראשונה שמשה אמר להם לא להשאיר לבוקר והשאירו ראו תולעים, אז מדוע הפעם גם לא האמינו למשה שאמר להם שלא יהיה מן בשבת? אז הינה אפשר לבאר זאת כך, היו שני אנשים שהיו עושים צרות למשה רבנו, היו מנסים לקלקל את האמונה של כולם ומנסים להראות כאילו משה רבנו משקר על עם ישראל. קראו להם : דתן ואבירם. והם מה עשו? לקחו את המן ביום השבת ממה שהיה יורד ביום שישי והיו זורקים אותו למעלה ואז צועקים הינה נופל המן ביום השבת. ולכן כולם היו שומעים את הצעקות שהיה המן נופל ובאים לראות. ולכן זה עונה לנו על השאלה מדוע יצאו לראות, כי שמעו צעקות שיש מן ביום השבת. והשאלה השניה, מדוע לא מצאו? כי ה' עשה נס, שאותו המן שהם זרקו ביום השבת באוויר, נעלם מהם ולא היה מן ולא מצאו כלום. וכל המזימות והתכנונים שלהם להרוס את האמונה של האנשים לא הצליחו ולכן ה' העלים את המן ולא מצאו.

נאמר "ויצא שם העם למים.." ומיד לאחר מכן כתוב "ויבוא עמלק" שידוע שעמלק זה יצר הרע. והינה אפשר לבאר, שכאשר אין מים (תורה) והעם צמא, אז בא היצר הרע שזה בחינת עמלק ויכול לנצח את האדם. אך כאשר יש מים (תורה) ויש אמונה בה' (כמו שהיו מרימים עיניהם לשמיים ומשעבדים את ליבם לאבינו שבשמיים) אז אפשר לנצח את עמלק שזה היצר הרע. ועמלק גימטריה "ספק" שזה הספק שצריך להסיר מליבנו ולשאול את החכמים כמו שנאמר "עשה לך רב, והסתלק מהספק" - ספק גימטריה עמלק.

אם מסתכלים על שירת הים, כתוב פעם אחת שהמים להם "חומה" ופעם כתוב "חמה" בלי ו'. (כתיב חסר). ואפשר לפרש את השוני כך : פעם אחת כתוב חמה מלשון כעס של העבודה זרה של פסל מיכה. אך פעם אחת כתוב "חומה" מלשון הגנה. והנה אפשר לפרש זאת גם על דרך הדרש, אם אדם הולך בעצת היצר הרע וכועס אז זה כאילו שהוא עובד עבודה זרה והינה רמז לדבר "חמה" מלשון כעס ופסל מיכה. (עבודה זרה) ואילו אדם שהולך בדרך ה', אז המים (התורה) היא לו לחומה. ועוד רמז להבדל ביניהם, עם ו' זה חומה (ו' זה התורה הקדושה שניתנה ב ו' סיוון). ואילו בלי ו' זה חמה- כלומר בלי התורה ויראת ה' האדם כועס וכאילו עובד עבודה זרה (חמה). נשתדל כולנו ללכת בדרך ה', לאהוב כל יהודי, לחזק את האחדות של עם ישראל, לנסות לקרב כל יהודי לאבינו שבשמיים, להרבות בחסד עם הבריות, ושנזכה לראות את הגאולה השלמה במהרה אמן.

להפצת העלון, לעילוי נשמת ולרפואה ולזיכוי הרבים, ולקבלת חידושים אנא פנו אלינו:
במספר : 0523458725 או במייל : danielbar158@gmail.com

הבעל שם טוב אומר :

"ה' צילך – כמו הצל המחקה את האדם בכל צעדיו ותנועותיו כך גם ה' משיב לאדם כגמולו
שנאמר במידה שהאדם מודד מודדין לו"

שבת שלום ומבורך